

отъ вълнение, щастливото писмо на леля Дѣмша, написано съ детски почеркъ, безъ главни букви и безъ знаци, просто и наивно поздравление: „Съобщавамъ ти, мила ми сестрице Станке, че на Възнесение ще дойдемъ да се поклонимъ и да поднесемъ даръ въ вашата черкова. Тогава е храмовиятъ празникъ и азъ съмъ обрeкла предъ Бога да доведа дъщеря си“. На края имаше много здраве на всички поименно освенъ не мене.

— Видите ли, видите ли! — възклицаваше трогната до сълзи леля Станка и ме караше да повторя и потрeтя писмото.

Радвахъ се всички, но не и азъ, азъ чуждиятъ въ тая кжща. Усѣщахъ какъ въ моето сърдце, като на сираче, се събраха всички нещастни сълзи, и тръгнаха къмъ очитѣ ми. Азъ отведохъ магарето въ обора и, скритъ отъ щастливитѣ на земята, прегърнахъ братски главата му и пролѣхъ предъ него изблика на всичката си непоносима горчивина.

Азъ се почувствувахъ трижъ по-нещастенъ, като си помислихъ, че на Възнесение не ще бжда дома, а на планината, и нѣмаше да мога да видя, ни леля Дѣмша, ни Ангелинка.

Леля Станка се хвана на работа съ трѣскава бързина. Въ два дeня цѣлата кжща се преобрази. Стенитѣ бѣха бѣлосани, дворътъ и пжтьтъ предъ него полѣни и пометени, като че идѣше не леля Дѣмша, а самиятъ дѣдо владика. Но азъ се не радвахъ, азъ гледахъ съ тжга всичко.

Когато въ срѣда предъ Възнесение се качихъ на магарето и тръгнахъ къмъ планината, изпращанъ отъ леля Станка, азъ не можахъ да скрия